

Csillagok

*A holdas est ősz-lábakkal sétál,
izzadt öklömön neonfény lapoz,
a fák között fehér talpú szél jár,
s gyanakvón minden árnyék megmotoz.*

*Kökénylik arcodon egy könnycsepp,
levelek hullnak, koldulnak némán,
térdén az est megtöri könnyed,
szőke hajad ráncaimon sétál.*

*Porcelán gallyat ropogtat talpam,
kicsi öklöd még mellemen dobog,
fűzzük át az est tűjén a hajnalt
mi szép emberszabású csillagok!*

Arcod, mosolyod

*Hangom, fényem
elernyed a nyárnak,
megbotlik a télnek
és testem viseli már
az évek gyűrűjének
őszét, tavaszát.
Arcod, mosolyod
bőrömre cserepezte a szél,
s melled bibliáját bújva
Krisztust becéz a kéz.*

József Attilához

*Altasd el Attila elmém
félek játszani
félek ha kiáltok egyszer
nem fognak hallani*

*s kiknek kiáltanék
értelmetlen lények
iszonyhoz szelídült szörnyek
kétéltű növények.*

Anyám

*Tengert
ölelő szemedbe
lapuló holdak hullnak
felhőkig dagály-
lik harang-mellű könnyed.
Rád vár
a hősztálta ropogós szél
dombok fény-
nyel púpozott csöndje.
Csillaggal érik markodban
a virágos este.
Sötéthez
símul lassan az
arcod
szemedhez szelídül az ősz
hóba
fulladt halál-fuvallat
a hangod, anyám.*

Vers két ősz hajszálra

*Feledjem-e
pacsirta-röptű reggelem,
holddal kötözött éjszakám
most, mikor halántékom
meddő dombján
sátrat vert ezüstből
két pici hajszál?
Inkább hegedűt kiáltok a szélbe,
s arcomig húzom a csillagok fényét.
Pacsirta-röptű reggelek,
holddal kötözött éjszakák...
Utamon a fény fölbonjtja
árnyékom szivárványfalát,
s én még bizony akkor is*

*a tavaszt várom,
mikor kezet fog velem
végső öntudatlanságom.*

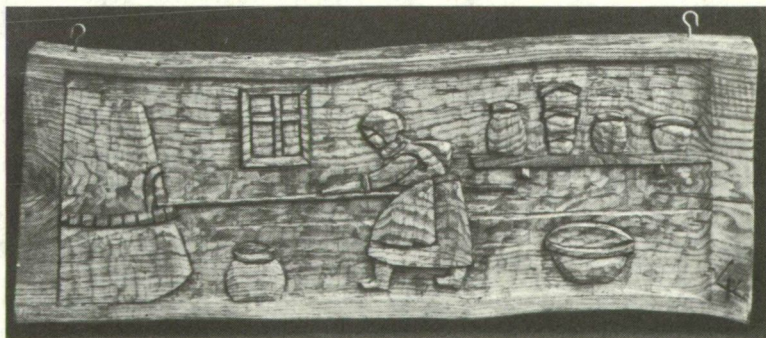
Levél a túlsó partra

*Hat éve, hogy elszálltál tőlünk László.
Tűnődésre is kevés idő. Velem hallgat a
megnémított hold. Halkan hull le körém minden
hópehelyre bomló pillanat. Ma sem tudom fölfogni,
hogymár nem vagy. Nélküled már csak romokat
remélhet az ember, de ugyanúgy megremegnek
egyetlen hajszáltól a tarkókon virrasztó
bárdok — szomorúbbak a lányok.*

*Hajnalban, ha fölkel a Nappal, titkokat
kitapintó ujjaiddal megsimogatod a fákat,
hullámokat bodorítasz a tóra. Ha meleg van,
tudom te mosolyogsz a felhőkkel mosakodó
éggel, ha fázom, összeráncolod homlokod
márványból fejtett arcodon.*

*Tél van megint László, s egyre iszonyúbbak
a napok, szinte már minden álmunk orra bukott.
Őrlődünk a remény malmai közt virágot szorítva
szánkban...*

*Kérlek, ha eljövendő éveim nem bánva,
már csak a kihült lángokat látva szememhez
szelídül a halál, fogd meg majd a kezem!*

GELLÉRT KÁROLY FAFARAGÁSA